

PANS I PEIXOS

Divuitè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Una de les coses que més m'amoïna d'aquest relat de l'evangeli (Mt 14, 13-21) és que se l'anomeni «la multiplicació» enlloc de dir que Jesús va efectuar una «repartició miraculosa», si hem de ser fidels al text. Certament que es diu que una persona que administra correctament els béns i els recursos els fa multiplicar. És cert que aquest títol porta a confusió, com si Jesús hagués fet aquí un joc de mans, com si es tractés tot d'un recurs límit que posa en marxa davant de la dificultat. Però no. Cal tenir present que és el diable mateix qui tempta Jesús per usar del seu poder per al propi profit, per a sotmetre la multitud i que tothom l'adori.^{Mt 4, 1-11} Jesús no hi accedeix. Per això la seva vida i la seva missió tindran un caire determinat per la superació de les temptacions messiàniques.

En la segona temptació, el mal tempta Jesús a sortir de la seva missió, a buscar un camí fora del temple de Déu: «⁶Si ets Fill de Déu, llença't!» Encara que l'Església pugui fer llàstima, no estigui de moda, sembla que tot s'acabi, que aquesta no sigui la solució, en canvi, sabem que la salvació es produeix en ella. Diu Agustí: «és més important romandre en l'Església, encara que en l'error, que no pas creure que tinc raó i ser fora de l'Església.»

Precisament, a la parròquia del meu poble varen cridar a donar testimoni de la seva fe a un home conegut perquè havia tingut molt d'èxit a la vida, tenia molts diners. Ell, que puja a l'estrada i pren el micro: «sabeu, dono gràcies a Déu per tot el que m'ha donat a la vida. Recordo que una vegada era a l'església i només tenia un dòlar a la butxaca. El missioner parlava dient que a Déu se li havia de donar tot el que un tenia. O sigui que ho vaig posar en pràctica: vaig donar l'euro que duia a la butxaca per a la col·lecta de la missa i ell m'ho va premiar amb la gran fortuna que posseeixo avui en dia.» Un cop finalitzat, torna al seu lloc en silenci i quan va per asseure's, una velleta li tusta el peu i li diu: «a veure si ara ho torna a fer!»

Jesús ens mostra, doncs, fins a quin punt desitja involucrar-nos en el seu treball de redempció. Ell, que ha creat el cel i la terra a partir del no res, de la mateixa manera podia fàcilment haver creat un gran banquet per tal de sadollar aquella multitud. Però va preferir anar per un altre camí, compartint, posant per al servei de tots, el poc de què disposaven: «^{Mt}

^{14,17} Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.» I Jesús reacciona, ordenant: «¹⁸Porteu-me'ls aquí». A partir d'aquesta poca cosa de què disposen, Jesús alça els ulls al cel, diu la benedicció, els partí i els els donava; de tal forma i manera que uns pocs recursos, que ni tan sols bastaven per a una petita família, en canvi en van alimentar més de cinc mil.

El Senyor procedí de la mateixa forma en les noces de Canà^{Jn2}. Ell, que creà tots els mars, podia fàcilment haver omplert amb el vi més selecte aquelles gerres de més de cent litres, partint de zero. Novament, però, preferí involucrar les seves criatures, ara els seus germans, en el miracle, tot fent que, en primer lloc, omplissin d'aigua els recipients.

El mateix principi podem apreciar en la celebració de l'Eucaristia. Jesús no comença del no res, ni tampoc a partir de cereals o de raïms, sinó del pa i del vi, que ja incorporen en si mateixos el treball de les mans humanes. A partir d'aquestes ofrenes, Jesús les transforma en el seu Cos i la seva Sang, sempre amb la pregària de l'Església.

El cardenal Francesc Xavier Nguyen van Thuan (+2002) de Saigon, actual Ho Chi Minh, es demanava, en el seu empresonament vexatori i inhumà sota el règim comunista (1975-88), de quina manera podia contribuir al Regne de Crist en el món i preocupar-se del seu ramat mentre intentava sobreposar-se al brutal sofriment del seu aïllat confinament. Tot i tenint coneixement del poc que podia fer des de la seva cel·la a la seva presó, pensà que, si més no, cada dia, podria oferir al Senyor els seus cinc pans i dos peixos i deixar que Déu fes la resta. I el Senyor multiplicà aquells petits esforços tot convertint-los en un testimoni que ha inspirat no solament els vietnamites, sinó tota l'Església.

El vocable «Déu» ens recorda que l'home està sempre a la recerca contínua de la seva plenitud,

perquè creu trobar en el seu déu el sentit de la seva vida, encara que aquesta es reveli sovint com a parcial, injusta, esbiaixada perquè si Déu és sempre el mateix, l'home canvia, evoluciona, es transforma, creix, envelleix. Déu roman sempre igual. En canvi, als homes ens toca créixer infinitament en la direcció del Déu que ve a nosaltres. Si ell ha estat tant generós amb la seva humanitat, fem el propòsit de complir el mateix en la nostra existència.

Art Medieval
(C) 2008